

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **J. Š.**, zast. Mgr. Michaela Brázdou, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 00 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2011, č.j. JMK 98842/2011, sp. zn. S-JMK 98842/2011/OSV-Bi,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 6. 9. 2011, č.j. JMK 98842/2011, sp. zn. S-JMK 98842/2011/OSV-Bi se z r u š u j e pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalobce n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalovanému s e n e p ř i z n á v á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 9. 2011, č.j. JMK 98842/2011, sp. zn. S-JMK 98842/2011/OSV-Bi, bylo rozhodnutí Městského úřadu Kuřim ze dne 6. 6. 2011, č.j. 3448/2011/KUR změněno v části odůvodnění a ve zbytku bylo potvrzeno.

Rozhodnutím Městského úřadu Kuřim (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 6. 2011, č.j. 3448/2011/KUR nebyla přiznána žalobci dávka mimořádné okamžité pomoci

na úhradu nezbytného, jednorázového výdaje s odůvodněním, že výdaje uvedené v žádosti nelze považovat za odůvodněné.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobce v žalobě ze dne 11. 11. 2011 doplněné podáním ze dne 11. 10. 2012 se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Uvedl, že dne 15. 2. 2010 podal žádost o dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytných nebo odůvodněných nákladů v celkové výši 6.890,- Kč. Tato částka je tvořena součtem částek za intenzivní víkendové cvičení ve výši 1.400,- Kč, cvičení taekwondo, rodič-dítě ve výši 3.000,- Kč, platby do školy ve výši 250,- Kč, pohybové hry ve výši 200,- Kč, keramiku rehabilitační ve výši 1.100,- Kč, doplatek za opravu zubů syna ve výši 80,- Kč a úhradu svozu pevného domovního odpadu na rok 2010 ve výši 860,- Kč. Rozhodnutím Městského úřadu Kuřim ze dne 6. 6. 2011 mu nebyla přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 6. 9. 2011 změnil napadené rozhodnutí v části odůvodnění a ve zbytku jej potvrdil. Žalobce napadenému rozhodnutí vytýká skutečnost, že jím nebyly odstraněny vady v právním posouzení věci ze strany orgánu I. stupně, přičemž žalovaný se v právním posouzení věci dopustil stejných chyb jako správní orgán I. stupně. Volnočasové aktivity, které jsou žalobcovu synovi nápomocny ke zmírňování jeho handicapu, pak rozhodně nelze označit za nadstandard, kdy např. i v případě rozhodování o vyživovací povinnosti dle zákona o rodině se vždy zohlední sportovní, kulturní a jiné potřeby dítěte. Byť se jedná o dávku, na niž neexistuje právní názor, je tedy fakultativní, je třeba, aby správní orgán náležitě a důvěryhodně odůvodnil své rozhodnutí tak, aby bylo zřejmo, na základě jakých podkladů rozhodl a jaké důkazy ve věci provedl, tzn. aby bylo zřejmé, že vychází z náležitě zjištěného skutečného stavu věci. Obsahem rozhodnutí musí být především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí a uvedení, jakými úvahami se správní orgán při hodnocení řídil. Uvedené podmínky však orgány obou stupňů nesplnily, rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

III.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 30. 11. 2012 předně poukázal na to, že dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytně jednorázového výdaje podle ust. § 36 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi v platném znění (dále jen „zákon o hmotné nouzi“) nebyla žalobci přiznána podle ust. § 2 odst. 5 písm. a) (správně písm. b)) a § 36 odst. 1 písm. b) citovaného zákona s odůvodněním, že výdaje uvedené v žádosti nelze považovat za odůvodněné. Žádost o dávku mimořádné okamžité pomoci podal dne 15. 2. 2010, požadoval celkem částku 6.890,- Kč, z toho na příspěvek do školy 250,- Kč, cvičení pohybové v částce 200,- Kč, keramiku-rehabilitační v částce 1.100,- Kč, cvičení TKD rodič-dítě v částce 3.000,- Kč, intenzivní cvičební pobyt v částce 1.400,- Kč, svoz pevného domovního odpadu v částce 860,- Kč, doplatek za opravu zubů dítěte v částce 80,- Kč. Správní orgán I. stupně vydal dne 5. 3. 2010 rozhodnutí č.j. 1161/2010/KUR, jímž nepřiznal dávku mimořádné okamžité pomoci. Žalobce se v zákonné lhůtě odvolal, rozhodnutím

krajského úřadu ze dne 28. 4. 2010, č.j. JMK 48251/2010 bylo odvolání zamítnuto. Obě tato rozhodnutí byla z podnětu veřejného ochránce práv přezkoumána žalovaným ve zkráceném přezkumném řízení a rozhodnutím ze dne 19. 4. 2011, č.j. 2011/31208-212 byla zrušena a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému rozhodnutí. Městský úřad Kuřim doplnil do spisové dokumentace podklady, na jejichž základě stanovil okruh společně posuzovaných osob žadatele pro účely hmotné nouze. Na základě získaných podkladů uvedl, že okruh společně posuzovaných osob tvoří pouze žadatel o dávku a jeho syn J., nar., který mu byl rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov, č.j. Nc 7/2007-15 svěřen do výchovy. V odvolání ze dne 1. 7. 2011 uvedl žalobce nesouhlas s napadeným rozhodnutím s tím, že jej doplní do protokolu v termínu do 14 dní. Učinil tak dne 7. 7. 2011 a současně doložil dvě lékařské zprávy, které vystavila dne 4. 7. 2011 MUDr. Daria Fialová z dětského rehabilitačního oddělení FDN Brno. Žalovaný požádal posudkovou lékařku žalovaného o jejich vyhodnocení, podkladem byl i neurologický nález MUDr. Pellara, CSc. ze dne 6. 5. 2010. Na základě stanoviska MUDr. Trnkócy ze dne 11. 8. 2011 pak žalovaný nabyl přesvědčení, že skutkový stav byl řádně zjištěn, a to v rozsahu nezbytném pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Ze správního spisu žalovaného bylo zjištěno, že proti rozhodnutí Městského úřadu Kuřim ze dne 6. 6. 2011, č.j. 3448/2011/KUR, jímž nebyla žalobci přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje, bylo podáno odvolání dne 7.7.2011, doplněné ústně do protokolu u Městského úřadu Kuřim dne 7. 7. 2011.

Žalovaný přípisem ze dne 2. 8. 2011 požádal MUDr. Hanu Trnkócy, vedoucí lékařku PK MPSV ČR v Brně o posouzení důvodnosti volnočasových aktivit nezletilého J. Š., narozeného v r. 2001, sice, zda volnočasové aktivity lze s ohledem na jeho zdravotní stav považovat pro něj za vhodné. Jedná se o bojové umění taekwon-do, kroužek pohybového cvičení ve škole a keramický kroužek. Jako podklad pro zhodnocení byly přiloženy lékařské zprávy, které žalobce doložil k odvolání, sice zpráva z neurologické ambulance MUDr. Pellara, CSc. ze dne 6. 5. 2010 a dvě zprávy z FDN v Brně, dětského rehabilitačního oddělení od MUDr. D. Fialové ze dne 4. 7. 2011.

Stanovisko MUDr. Hany Trnkócy, posudkové lékařky, bylo vypracováno dne 11. 8. 2011 se závěrem, že se jedná o desetiletého chlapce s postižením projevujícím se omezením svalové síly levé horní končetiny a ruky, omezením rozsahu pohybu ramenního a loketního kloubu, související je i vadné držení těla. Při tomto stavu je důležité dosažení co nejlepší možné funkce postižené končetiny, zlepšení vadného držení těla a trvalé udržení co možná nejlepšího funkčního stavu. Toho lze dosáhnout pouze cíleně zaměřeným rehabilitačním cvičením pod vedením rehabilitačních pracovníků a pravidelnou domácí rehabilitací prováděnou pod dohledem a za pomoci instruované osoby (rodič, apod.). Domácí pravidelná kvalitně prováděná rehabilitace je pro dosažení a hlavně udržení nejlepšího možného funkčního stavu zvláště v době růstu organismu u dané diagnózy nejdůležitější, ale je i plně dostačující. V žádném případě nemůže být nahrazena volnočasovými aktivitami v různých zájmových a sportovních kroužcích. Zde není možné zajistit, aby cvičení nebo jiná

aktivita byla zaměřena správně vzhledem ke konkrétní poruše, a aby nedocházelo k nevhodnému přetěžování určitých partií pohybového systému u osoby s handicapem.

Následně poté žalovaný ve věci rozhodl dne 6. 9. 2011, č.j. JMK 98842/2011, sp. zn. S-JMK 98842/2011/OSV-Bi, a to tak že napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil v části odůvodnění a ve zbytku jej potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že žalobce uplatnil žádost o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje ve výši 6.890,- Kč související s aktivitami syna Jiřího, nar. 22. 2. 2001. Do uvedené částky byly zahrnuty platby, které byly podrobně rozvedeny v žádosti, jak uvedeno již shora. Žalobce žije se synem v rodinném domě, v době vydání napadeného rozhodnutí bydlela v rodinném domě i matka dítěte. Městský úřad Kuřim zjišťoval počet bytových jednotek v rodinném domě. Počet bytových jednotek byl aktuálně potvrzen i odborem stavebním a vodoprávním Městského úřadu Kuřim. Byly potvrzeny dvě bytové jednotky, a to na základě kolaudačního rozhodnutí ze dne 31. 1. 1983, č.j. VÚP/645/8LNCv. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z ust. § 2 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb. v platném znění, jednotlivé požadované platby byly rozvedeny na základě příslušné dokladové dokumentace uvedené v obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně vycházel v souladu s § 2 a § 3 správního řádu, dbal, aby přijaté řešení a rozhodnutí ve věci bylo v souladu s veřejným zájmem, aby řešení odpovídalo okolnostem tohoto případu a požadované dávce, zohlednil i to, aby při rozhodování skutkově podobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly. Na základě uvedeného pak dospěl k závěru, že žádost o dávku mimořádné okamžité pomoci ze dne 15. 2. 2010 je nedůvodná. Uvedl dále, že „*proto bylo rozhodnuto, jak výše uvedeno.*“

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností,)vah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

V návaznosti na žalobní bod uvedený pod označením IV. pokládal soud za nezbytné poukázat na ust. § 68 odst. 1 správního řádu, v němž jsou stanoveny obsahové náležitosti rozhodnutí, jimiž jsou tradičně výroková část rozhodnutí, odůvodnění výrokové části a poučení o opravném prostředku, obsah těchto částí je upraven v následujících odstavcích. Podobně důležitou součástí rozhodnutí, jakou je výroková část (§ 68 odst. 2 správního řádu), je i jeho odůvodnění, které s výrokovou částí bezprostředně souvisí, a bez kterého nemůže (až na zákonem stanovené výjimky) výroková část sama o sobě obstát. S tím souvisí to, že podle § 76 odst. 1 s.ř.s. zruší soud ve správním soudnictví rozhodnutí správního orgánu mj. i pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí nebo proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy, nebo v nich nemá oporu, anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. I z tohoto důvodu je proto třeba věnovat vypracování odůvodnění rozhodnutí stejnou pozornost jako samostatnému výroku.

V odůvodnění rozhodnutí musí správní orgán uvést důvody výroku nebo jednotlivých výroků rozhodnutí, které tvoří jeho výrokovou část, a to včetně důvodů, které vedly k formulování vedlejších ustanovení. Obsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí na základě § 50 odst. 4, kdy správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil. V tomto ustanovení je obsažena jedna ze základních procesních zásad, kterou je zásada volného hodnocení důkazů, resp. volného hodnocení podkladů pro rozhodnutí vůbec. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by správní orgán nebyl při hodnocení důkazů vázán žádnými hledisky. Podle § 76 odst. 1 s.ř.s. platí, že soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, a také proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Podle § 68 odst. 3 nepostačuje tedy, aby správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl pouhý soupis podkladů pro rozhodnutí, byť by šlo o soupis úplný, ale musí uvést, jakým způsobem tyto podklady hodnotil a jaký přikládal jednotlivým podkladům význam a proč činil právě tak. Správní orgán musí v odůvodnění dále uvést, jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů, které na rozhodnou věc aplikoval a na jejichž základě rozhodnutí vydával. Ani v tomto případě, tak jako u podkladů rozhodnutí nepostačuje pouhá rekapitulace právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, ale je třeba uvést konkrétní důvody, proč byly aplikovány právě dané předpisy a proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí. Úvahy správního orgánu související s aplikací právních předpisů na rozhodovaný případ jsou ještě důležitější v případě, kdy se rozhodnutí vydává na základě správního uvážení (zejména pak v případech, kdy na přiznání určitého práva „není právní nárok“) nebo na základě tzv. neurčitých právních pojmů; v těchto případech je třeba na odůvodnění rozhodnutí a rozbor úvah i správní orgán vedly k přijatému řešení, klást zvláštní důraz, jinak hrozí zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vzhledem k nedostatku důvodů. V odůvodnění správního rozhodnutí musí správní orgán rovněž uvést, jakým způsobem se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Tato část odůvodnění rozhodnutí navazuje zejména na ust. § 36 odst. 1, 3 a § 52, tedy ustanovení, která dávají účastníkům řízení právo, resp. povinnost, podávat správnímu orgánu v průběhu řízení návrhy, důkazy na podporu svých tvrzení. Pokud správní orgán některé návrhy účastníků řízení neakceptuje, např. neprovede některé jimi navržené důkazy, musí zdůvodnit, proč tak neučinil, resp. proč tak neučinil způsobem navrhovaným účastníky řízení (např. rozhodnutí Ústavního soudu I ÚS 729/2000).

Třetí podstatnou obsahovou náležitostí rozhodnutí vedle výrokové části a odůvodnění je poučení o řádném opravném prostředku, tedy o možnosti podat proti rozhodnutí odvolání (§ 81 a násl.), v poučení o opravném prostředku musí správní orgán uvést, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v takovém případě pak uvede v poučení, v jaké lhůtě je možné ho podat a od kterého dne se lhůta počítá.

V daném případě podal žalobce odvolání dne 7. 7. 2011, téhož dne jej doplnil ústně do protokolu sepsaného u správního orgánu I. stupně, namítl, že správní orgán I. stupně se nevypořádal s výtkami uvedenými v rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, který ve věci rozhodl na základě podnětu veřejného ochránce práv směřující proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 28. 4. 2010, č.j. JMK 48251/2010, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kuřim ze dne 5. 3. 2010, č.j. 1161/2010/KUR ve věci nepřiznání dávky hmotné nouze – mimořádná okamžitá pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, odboru rodiny

a dávkových systémů bylo vydáno dne 19. 4. 2011, č.j. 2011/31208-212. Neustále bylo argumentováno tím, že s žalobcem a nezletilým J. bydlela a bydlí matka dítěte. Nebyl rovněž dopřesněn i zdravotní stav nezletilého syna a vliv daných aktivit na tento zdravotní stav. Plně se odvolal na odvolání proti původnímu rozhodnutí, kde většina bodů se opět shoduje s nynějším stavem. Nepravdivě je osočován tvrzením, že odpírá možnost správnímu orgánu zjistit skutečnosti, které je správní orgán vázán zjistit z podnětu rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR. Odvolatel poznamenal, že nikdy neodpíral spolupráci, pokud správní orgán se snaží dostat k informacím protiprávně za jeho zády, pak nemůže nést odpovědnost za to, že jsou odmítnuti. Syn Jiří pobíral příspěvek na péči v době napadeného rozhodnutí ve třetím stupni závislosti, který mu byl na základě posudku lékaře snížen na stupeň II., nyní je v řízení snížení příspěvku na péči ve stupni I. závislosti. Co se týče rehabilitační péče a tzv. nadstandardnost, odkázal na potvrzení Fakultní nemocnice Brno ze dne 4. 7. 2011.

S napadeným rozhodnutím žalovaného se Krajský soud v Brně neztotožnil, a to z následujících důvodů:

Změna rozhodnutí může mít v zásadě tři obecné podoby. Rozhodnutí je možné změnit tak, že se do něj přesněji řečeno do jeho výrokové části něco doplní, samozřejmě jen v mezích předmětu řízení, o kterém se řízení vedlo. Druhou možností je část textu (výrokové části) rozhodnutí nahradit jiným textem. Konečně třetí obecnou možností bude z rozhodnutí něco vypustit, tedy ho jinými slovy částečně zrušit (rozdíl oproti odst. 1 písm. b) je v tom, že jde právě jen o částečné zrušení, po kterém se věc nevrací orgánu I. stupně). Tyto tři možnosti je samozřejmě možné v konkrétních případech kombinovat.

V případě změny prvostupňového rozhodnutí připouští správní řád výslovně i změnu napadeného rozhodnutí pouze v jeho odůvodnění, je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění. Takový postup byl možný i podle předchozí právní úpravy, nejde tedy o žádnou novinku, nové je pouze to, že tuto možnost zákon nyní výslovně zmiňuje, neboť názory na takový způsob rozhodnutí odvolacího orgánu (tj. změnu odůvodnění, aniž by došlo ke změně výrokové části) nebyly zcela jednotné. Ve skutečnosti však nejde o to, **že by se odůvodnění prvostupňového rozhodnutí měnilo prostřednictvím výroku rozhodnutí odvolacího orgánu, ale ke změně odůvodnění dojde zase prostřednictvím odůvodnění, tzn. v odůvodnění rozhodnutí o odvolání.** V zásadě jde o to, že odvolací orgán, který souhlasí s výrokem rozhodnutí orgánu I. stupně, může v rámci rozhodnutí o odvolání přidat na podporu prvostupňového rozhodnutí nějaké další argumenty (samozřejmě jen pokud vyplývají z podkladů ve spisu) nebo naopak některé argumenty svého odůvodnění „vypustit.“ V praxi tomu může být nejspíše tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí uvede, že se s některými argumenty v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí neztotožňuje nebo je pokládá za chybné či mylné, nicméně tato skutečnost sama o sobě ještě není důvodem ke zrušení rozhodnutí jako takového, ale jen k určité korekci argumentů u orgánů prvního stupně, na jejichž základě byl formulován výrok. Vychází se tedy z obecné zásady, podle níž tvoří správní řízení na I. i II. stupni jeden celek. Výslovná zmínka o změně odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně možná nemusela v zákoně vůbec být, ale reagovala se jen na námitky, že odvolací orgán výše naznačeným způsobem postupovat nemůže, a pokud zjistí, že orgán I. stupně formuloval výrok na základě ne zcela přesných argumentů, má se rozhodnutí zrušit jako nepřezkoumatelné pro rozpor mezi výrokem a odůvodněním a vrátit orgánu I. stupně k novému projednání (viz Správní řád, komentář, II. aktualizované a rozšíření vydání, JUDr. Josef Vedral, Ph.D.).

Ke „změně odůvodnění“ (která z formálního hlediska ve skutečnosti změnou odůvodnění není, na rozdíl od případů, kdy se mění výroková část rozhodnutí) by měl odvolací správní orgán sáhnout v případě, kdy je výroková část rozhodnutí (§ 68 odst. 2) v souladu s právními předpisy i věcně správná, odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části, ty však lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise.

Optikou shora citovaného právního názoru nahlížel soud i na souzenou věc a dospěl k názoru o procesním pochybení odvolacího orgánu, jestliže odůvodnění prvostupňového rozhodnutí měnil prostřednictvím výroku svého rozhodnutí, neboť ke změně odůvodnění mělo dojít zase prostřednictvím odůvodnění, tzn. v odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Z citovaného přezkoumávaného rozhodnutí navíc ani není zcela zřejmo, jakými úvahami byl žalovaný veden, pokládal-li za potřebné změnu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Není zřejmo, v čem v podstatě změna odůvodnění spočívá, rovněž i v jaké části rozhodnutí správního orgánu I. stupně mělo ke změně dojít.

Z výše uvedeného soud proto konstatuje, že v důsledku chybného postupu žalovaného jsou dány důvody dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., dle kterého soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V dalším řízení je správní orgán dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu, dle kterého je povinen postupovat v intencích vytýkaných vad.

Žalobce byl ve věci úspěšný, náklady řízení mu však nevznikly, žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1, 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. ledna 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová